

Det første spark vækker ham og splintrer hans kranium på samme tid.

Han begynder næsten øjeblikkelig at glide tilbage i bevidstløsheden, men mærker intervallerne mellem hvert efterfølgende spark bugte og strække sig – men faktisk ikke længere end et par sekunder. Det giver hans hjerne, som allerede er begyndt at svulme op, tid til en sidste tilfældig række tanker og instrukser.

Han tæller sparkene. Han tæller hver eneste gang støvlen maser sig ind i hans kød og knogler. Han tæller de forunderlige og, åh Gud, de vidunderlige pauser mellem dem.

To ...

I det tidlige morgengry er det koldt og fugtigt. Og forsøget på at udstøde et skrig er smertefuldt, mens beskeden fra hans hjerne danser mellem knoglestykker af det, der engang har været hans kæbe.

Tre ...

Det er varmt. Spædbarnets ansigt mellem hans hænder. Hans spædbarn. Barnets ansigt, før det voksede op og lærte at foragte ham. Han rækker forgæves ned i frakkens inderlomme efter brevet, krøllet og fedtet. Den sidste forbindelse til det liv, han har haft tidligere. Han famler efter det med rystende fingre for enden af en brækket arm.

Fire ...

Han drejer hovedet og forsøger at vende det ind mod muren og bort fra smerten. Hans ansigt bevæger sig hen over underlaget, mens hans skægstubbe lyder som bølger, der brydes langt borte. Han mærker blodet, varmt og klistret, mellem kinden og det kolde pap nedenunder. Og imens tænker han, at den skygge han havde fået et glimt af, hvor angriberens ansigt skulle have været, er sortere

end sort. Glat, som asfalt efter en regnbyge. Og han tænkte, at det sikkert var lyset, der spillede ham et puds.

Fem ...

Han mener, at han føler støvlesnuden, idet den bryder igennem ribbenenes sarte forsvar. Han er klar over dens tilstedeværelse derinde, idet den tramper til og forvrider hans organer. Nyrer – er det hans nyrer? – der bliver presset ud af facon på samme måde som balloner fyldt med vand.

Han synker hurtigt ned gennem seks, syv og otte, og deres slag er som en banken på en dør langt væk, mens han mærker rystelser gennem skuldrene, ryggen og det øverste af benene. Og imens bliver de gryntende og snerrende lyde fra manden, der står bøjet over ham, fra manden der er ved at sparke ham til døde, lavere og lyder mere fjernt.

Og herregud, sikken et virvar, sikken et forvirret mylder af ord. Sikken en eksplosion af farver og lyde. Og nu glider det hele fra ham. Alt er sløret og formørkes ...

Han tænker. Han tænker, at det dog var nogle forfærdelige og desperate tanker, hvis man stadig kunne kalde dem det. Han fornemmer, at skyggen endelig har vendt sig bort fra ham. Og så frådser han i en lyksalig viden om, at intervallerne bliver større, i sin bevidsthed om, gode Gud, at sparkene endelig er ophørt.

Alt er så mærkeligt nu, og han selv er uformelig og bløder sit liv væk ned i rendestenen.

Han ligger helt stille. Han ved, at der ikke er nogen pointe i at prøve at bevæge sig. Han klamrer sig til sit navn og til sit eneste barns navn. Han svøber resterne af sin sjæl rundt om disse to navne, og rundt om Gud Herrens navn.

Han beder til, at han kan holde fast ved formen af disse få, dyrebare ord, indtil døden kommer.

ET

Han vågnede i en døråbning over for Planet Hollywood, og ved sine fødder så han en pyt af pis, som ikke var hans egen, og måtte kvalmende erkende, at det her var virkeligheden, at der ikke var en blød madras under ham. Han udvekslede nogle få ord med den politibetjent, hvis tunge hånd ublidt havde rystet ham vågen, og han begyndte at samle sine ting sammen.

Langsomt løftede han ansigtet mod himlen, mens han begyndte at gå, og håbede at vejret ville blive ved med at være godt. Han besluttede sig for, at den tomhed, som han kunne mærke dybt inde i sig, og som kunne have været ren angst, med større sandsynlighed var ren og skær sult.

Han spekulerede på, om Paddy Hayes allerede var død. Havde den unge mand, som det påhvilede at træffe beslutningen, trukket stikket ud?

Det var altid en åbenbaring at bevæge sig gennem West End, mens bydelen rystede søvnen af sig og langsomt vågnede til live. Hver dag bemærkede han noget, som han aldrig havde set før.

Piccadilly Circus var vidunderlig. Leicester Square var bedre, end den så ud. Oxford Street var endnu mere røvsyg, end han havde troet.

Der var selvfølgelig stadig masser af mennesker på færde. Masser af trafik. Selv på det her tidspunkt var der mere liv i gaderne, end der ville være i myldretiden på de fleste andre gader i landet. Han kunne huske en film, han havde set på dvd, som foregik i London, efter at størstedelen af befolkningen var blevet forvandlet til forrykte zombier af en eller anden slags pest. Der havde været nogle bizarre scener, hvor hele byen tilsyneladende var totalt affolket, og den dag i dag vidste han ikke, hvordan

det var lykkedes dem at gøre det. Sikkert via computertricks. Det her tidspunkt – den times tid, hvor hovedstaden tog brusebad, barberede sig og sked – var det tætteste, byen kom på den tilstand. Langt fra affolket, men med en hel del zombier, der tøffede omkring.

De fleste af forretningerne ville være lukkede endnu en times tid eller to. Nu om dage var det meget få, der åbnede før klokken ti. Men caféerne og sandwichbarerne var allerede i fuld gang. De håbede på at tiltrække forbipasserende kunder til en kop te og en baconsandwich, stort set på samme måde som burgerbillerne og kebabforretningerne havde fristet dem, der for blot et par timer siden var vaklet hjem.

Te og en sandwich. Under normale omstændigheder ville han have tilbragt den foregående aften med at samle nok sammen til at kunne købe sig et måltid, men i dag ville en anden købe morgenmad til ham.

Halvejs nede ad Glasshouse Street trådte en mand i mørkegrønt jakkesæt ud fra en døråbning foran ham og forsøgte at komme forbi. De bevægede sig i samme retning på fortovet, fra den ene side til den anden, og smilede forlegent til hinanden.

“En fin morgen til en lille dans ...”

Den pludselige erkendelse af, at han helt klart var stødt på en, der var helt blød i bærret, fik smilet til at forsvinde fra mandens ansigt. Han drejede til side, bøjede hovedet og sjokkede hurtigt forbi, mens han mumlede: “Undskyld” og “Jeg kan ikke ...”

Han trak sin rygsæk højere op på skulderen og fortsatte, mens han spekulerede på, hvad det var, at manden i det grønne jakkesæt ikke kunne.

Svare på en ukompliceret hilsen? Undvære nogle penge? Lade være med at være ligeglad?

Han gik hen ad Regent Street, drejede derpå til højre og gik ned gennem sidegaderne i Soho mod Tottenham Court Road. Her fik han øje på en fremmed og dog velkendt skikkelse, der

gik i samme tempo som ham selv ved siden af ham. Han sagtnede farten og stoppede så helt op, mens han iagttog den fremmede gøre fuldstændig det samme.

Han tog et skridt fremad og stirrede ind i ruden på spejlbilledet af den mand, han på så kort tid var blevet. Det virkede, som om hans hår voksede hurtigere end normalt, med det grå i stærkere kontrast til det sorte. Det velplejede fipskæg, han havde anlagt sig, var blevet opslugt af det forpjuskede skæg, der sprang frem på hans kinder og ned ad hans hals. Hans røde nylonrygsæk, der allerede var plettet og nusset, var den eneste rigtige farve, der kunne ses i det billede, der stirrede tilbage på ham fra forretningens vindue. Frakken med den fedtgrå farve og de mørke cowboybukser var lige så intetsigende, så *anonyme*, som det ansigt, der sejlede af sted over dem. Han lænede sig ind mod ruden og skar en grimasse: trak læberne tilbage, løftede øjenbrynene, spillede kinderne ud. Men øjnene – og det var mandens *øjne*, som afslørede det hele – forblev tomme og udtryksløse.

En gadebums. Med tryk på bums ...

Han vendte sig væk fra ruden og så en, han genkendte på den anden side af gaden. En ung mand – en dreng – med armene rundt om knæene og ryggen trykket op mod en beskidt, hvid mur, og med en sovepose om skuldrene. Han havde talt med drengen et par aftener tidligere. Han mente, at det var et sted tæt på The Hippodrome. Måske uden for en af de store biografteatre på Leicester Square. Han var ikke sikker på det. Men han kunne huske, at knægten havde talt med en bred dialekt fra den nordøstlige del af landet, Newcastle eller Sunderland. Det meste af det, drengen havde sagt, havde været ganske uforståeligt, hakket i stykker og sendt ud gennem klappende tænder som en maskingeværssalve, mens hans hoved drejede frem og tilbage, og hans fingre hev i kraven, alt imens han plaprede løs. Han var så fuldstændig rundbarberet af ecstasy, at det havde set ud, som om han prøvede at bide ansigtet af sig selv.

Han ventede på, at en taxa skulle køre forbi, og trådte så ud på kørebanen. Drengen så op, da han nærmede sig, og trak knæene en lille smule tættere ind til brystkassen.

“Hvordan går det?”

Drengen drejede hovedet til siden og trak soveposen tættere rundt om skuldrene. Væden på den ene side af soveposen blev fanget af lyset, og det grå stoppemateriale faldt ud fra en takket flænge tæt på lynlåsen.

“Jeg tror ikke, det bliver regn ...”

“Godt,” sagde drengen. Det var mest af alt et grynt.

“Det holder sikkert tørt.”

“Hvad så, mand? Leger du fucking vejrhane?”

Han trak på skuldrene. “Jeg siger bare ...”

“Har jeg ikke set dig før?” spurgte drengen.

“Forleden aften.”

“Var du sammen med Spike? Spike og En-skønne-dag-Caroline måske?”

“Jah, jeg tror nok, at de også var der ...”

“Du er ny.” Drengen nikkede hen for sig. Det virkede, som om han var glad for, at han pludselig havde tjek på det hele. “Jeg kan huske, at du stillede nogle pissetumme spørgsmål ...”

“Jeg har bumlet rundt et par uger. Jeg valgte et skidedårligt tidspunkt, ikke? Du ved, med alt det, der foregår.”

Drengen stirrede på ham et stykke tid. Han kneb øjnene sammen og lod hovedet falde ned på brystet.

Han blev stående på samme sted og sparkede snuden på den ene sko ind mod hælen på den anden, indtil han var sikker på, at drengen ikke havde mere at sige. Han tænkte på at komme med endnu en smart bemærkning om vejret, at lave lidt sjov med det. I stedet for vendte han sig om mod gaden igen. “Pas på dig selv,” sagde han. Han fjernede sig, uden at hans afskedshilsen udløste nogen reaktion.

Mens han gik videre nordpå, slog det ham, at mødet med drengen ikke havde været meget venligere end det tidligere med

manden i det grønne jakkesæt, som havde været så ivrig efter at undgå ham. Drengens reaktion havde ikke været andet, end han havde lært at forvente på den korte tid, han havde tilbragt med at leve, som han gjorde nu. Hvorfor skulle den også være det? Forsigtighed – endda mistænksomhed – var den naturlige reaktion hos *de fleste* af Londons beboere uanset deres livssituation. De, der levede på byens gader, var naturligvis lige en tand mere forsigtige, når de stødte på fremmede. Det var indlysende, at enhver, der ikke svinede dem til med skældsord eller undgik dem, automatisk blev anskuet med en sund portion mistillid, indtil de havde bevist deres gode hensigter. På den ene eller anden måde ...

Det mindede ret meget om fængslet, om den måde livet bag tremmerne blev defineret på. Og han viste ret meget om, hvordan *det* fungerede.

Han besluttede, at de, der sov på gaderne i Londons centrum, havde en hel del til fælles med dem, der sov i hvidkalkede celler på Hendes Majestæts regning. Begge var afsondrede samfund med egne regler, egne hierarkier og en forståelig mistænksomhed over for udenforstående. Hvis man skulle overleve i et fængsel, var man nødt til at tilpasse sig og gøre det, der var nødvendigt. Man ville forsøge at undgå de største ydmygelser, selvfølgelig ville man det, men hvis det var dét, der skulle til, faldt man bare til patten. Det, han havde set af tilværelsen, siden han var blevet hjemløs, havde lært ham, at situationen stort set var den samme på gaden.

Caféen var en fedtet snask med ambitioner, sådan et sted som troede, at nogle få billige sandwichingredienser i Tupperware-bokse gjorde stedet til en delikatesseforretning. Den reaktion, der kom inden for et minut eller to, efter at han var sjosket ind og havde sat sig ned uden at vise klare tegn på at købe noget, var helt forudsigelig.

“Hallo, du der!”

Han sagde ikke noget.

“Har du tænkt dig at bestille noget, eller hvad?”

Han rakte ud efter et blad, der var blevet efterladt på et bord ved siden af og begyndte at læse.

“Det her er sgu ikke noget værested.”

Han smilede.

“Tror du, at det er min spøg?”

Han nikkede hen mod en bekendt skikkelse uden for vinduet, idet den tykke ejer med det røde ansigt kom rundt om skranken og hen mod ham. Med ufejlbarlig timing kom manden, han havde smilet til, ind gennem døren lige i det øjeblik, ejeren lænede sig truende ind over ham.

“Det er i orden. Han er sammen med mig ...”

Ejerens truende ansigtsudtryk blev en minimal anelse mildere, da han vendte sig fra vagabondens bord og kiggede på det id-kort fra Metropolitan Police, der blev holdt hen mod ham.

Kriminalassistent Dave Holland stak sit id-kort i lommen igen, rakte hånden frem og trak en stol hen til bordet. “Vi skal have to gange te,” sagde han.

Manden ved bordet sagde indtrængende: “Te i *krus*.”

Ejeren sjoskede tilbage til skranken, imens det lykkedes ham at sukke og rømme sig på samme tid.

“Min helt,” sagde vagabonden.

Holland stillede sin mappe fra sig på gulvet og satte sig ned. Han kastede et blik rundt på de to andre kunder, en fikst klædt kvinde og en midaldrende mand iført postvæsenets uniform. Omme bag ved skranken stod ejeren af stedet og skumlede, mens han tog et par hvide krus ned fra en hylde.

“Han så ud til at være parat til at smide dig ud, hvis jeg ikke var kommet i det samme. Jeg var fristet til at blive stående og se på. Bare for at se, hvad der skete.”

“Så ville du have set mig slå det fede svin i gulvet.”

“Helt fint. Så ville jeg have været nødt til at anholde dig.”

“Det ville have været interessant ...”

Holland trak på skuldrene og skubbede sit mellemblonde hår

væk fra panden. “Paddy Hayes døde kort efter klokken halv tolv i går aftes,” sagde han.

“Hvordan har hans søn det?”

“Han var meget berørt i forvejen. Altså over den beslutning han skulle træffe. Da han først havde gjort det, da de først havde slukket for maskinerne, virkede han meget roligere.”

“*Virkede* er nok det rigtige ord.”

“Sikkert ...”

“Hvornår tager han hjem?”

“Han tager et tog tilbage nordpå her til morgen,” sagde Holland. “Han skulle være hjemme igen på det tidspunkt, hvor de begynder at obducere den gamle.”

“Der dukker nok ikke nogen overraskelser op dér.”

De lænede sig begge tilbage i deres stole, da teen ankom og blev serveret med meget lidt høflighed. Den tykke mand lod to sæt bestik indhyllet i papirservietter dumpe ned på bordet. Han skubbede demonstrativt et lamineret menukort hen mod dem, før han vendte sig om for at tømme askebægeret på bordet ved siden af.

“Er du sulten?” spurgte Holland.

Manden over for ham kiggede op fra menukortet, som han allerede var i gang med at studere. “Ikke rigtig. Jeg spiste en stor tallerken røget laks og røræg her til morgen.” Hans øjne fokuserede igen på menukortet. “*Selvfølgelig* er jeg pissesulten.”

“Okay ...”

“Jeg håber, at du har taget dit checkhæfte med. Det her kunne gå hen og blive dyrt.”

Holland løftede kruset. Han støttede det mod hagen og lod varmen stige op mod sit ansigt. Han stirrede gennem det tynde gardin af damp på den forhutlede skikkelse over for ham. “Jeg kan stadig ikke vænne mig til det her,” sagde han.

“Hvad?”

“Det her. Dig.”

“*Du* kan ikke vænne dig til det? For helvede da!”

“Du ved godt, hvad jeg mener. Jeg har bare aldrig forestillet mig dig på den her måde. Du var det sidste ... Du *er* det sidste menneske ...”

Tom Thorne lagde menukortet fra sig og foldede sine snavsede hænder over det. Beslutningen var truffet. Han stirrede indædt hen over bordet.

“Ting har det med at ændre sig,” sagde han.

TO

Masser af ting havde ændret sig ...

For eksempel hvad alle de forskellige ting blev kaldt, for helvede. Da Thorne var vendt tilbage til sit arbejde, havde det virket, som om de havde besluttet sig for at ændre navnene på stort set alting i den korte tid, han havde været væk. Serious Crime Group, hvor Thorne havde været kriminalkommissær for en af de ni Major Investigation Teams i Murder Command (West) var blevet en del af noget, der nu ret latterligt var døbt Specialist Crime Directorate. *Direktorat*, for fanden da. Troede de mennesker, der sad og trillede med kuglepenne og traf beslutninger, virkelig på, at det at ændre en tings navn gjorde den mindste forskel på det, den faktiske *udførte*?

Direktorat, gruppe, pulje, hold, team, enhed ... deling, sjak, flok, kald det hvad som helst.

De var bare en flok mennesker med blandede talenter, der krabbede rundt med forskellige grader af desperation og prøvede at fange dem, der havde taget andres liv. Og som stadig gjorde det.

Eller, hvis de var virkelig heldige, dem der var i gang med at planlægge at gøre det.

Specialist Crime Directorate. Thorne kunne huske en annonce for en ledig stilling, der var blevet indrykket af et velkendt supermarked, inden for noget, der hed "omgivelseskomplettering". Det havde vist sig, at jobbet bestod i at fylde hylder op.

Selvfølgelig havde den struktur, som Thorne vendte tilbage til, også ændret sig. Hver Major Investigation Team i Murder Squad bestod nu af tre kriminalkommissærer, der hver især stod i spidsen for et mindre, centralt team, og alle tre havde en del mere papirarbejde, en del mere ansvar for det administrative

og tilbragte en del mere tid bag skrivebordet. Alle tre måtte tilbringe nogle få timer ekstra af deres arbejdsliv med at sikre sig, at personalets kampånd var høj, samtidig med at antallet af sygedage forblev lavt, og at alting blev udført inden for de meget nødvendige begrænsninger, man var pålagt af en forbandet mangel på tid og åndssvage budgetter, og så fucking videre ...

“Jeg ved godt, at alt det her skal gøres, og jeg ved godt, at det skal gøres ordentligt, men vi bliver nødt til at foretage nogle prioriteringer, ikke? For fanden da, jeg har to unge asiater med skudhuller i hovedet og en eller anden sindssyg stodder, som tilsyneladende finder stor glæde og tilfredsstillelse ved at stikke spidsede cykel-eger ind i folks rygsøjler, men jeg bliver forhindret i at komme ud og gøre noget ved det.”

“Hør nu her ...”

“Lige så snart jeg bare sætter en fod uden for kontoret, begynder den ene eller den anden af mine såkaldte kolleger at lave vrøvl over at være nødt til at udføre min del af det røvssyge papirarbejde, og det er altså ved at blive latterligt. Jeg vil bare gerne passe mit arbejde. Især nu. Kan du ikke forstå det? Jeg er bare strømer, det er det hele. Det er ikke så vanskeligt. Jeg er ikke nogen ressource eller mægler, eller fucking mord-og-ugerningsforebyggelses-ansat ...”

“Tom ...”

“Tror du, at den person, der skød de unge mennesker, sidder hjemme og laver sit papirarbejde? Sidder denne galning, som jeg forsøger at få fingrene i, hjemme og udfylder skemaer? Og sidder han og tager udførlige notater, nej, *adskillige kopier* af udførlige notater, om hvor mange forskellige slags cykel-eger, han har brugt, og hvor meget de har kostet ham, og præcis hvor lang tid det har taget ham at få dem skarpe nok til at lamme folk? Det tror jeg ikke. Det tror jeg fandeme ikke ...”

Den mand, der sad i lænestolen, var klædt i sin sædvanlige sorte hættetrøje og camouflagedbukser. Der var et udvalg af ringe

og søm i begge hans ører, og piercingen under hans underlæbe hoppede i takt med, at tungen flyttede sig i hans mund. Doktor Phil Hendricks var den patolog, der arbejdede tæt sammen med Thornes team. Han var også det, der kom nærmest på at være Tom Thornes bedste ven. Voldsom død og dens intense efterspil havde skabt et stærkt bånd mellem de to. Han havde straks taget en taxa ud til lejligheden i Kentish Town, da Thorne ringede.

Hendricks ventede lige længe nok til at sikre sig, at Thorne var løbet tør for damp uden samtidig at give ham tid nok til at starte ud ad en ny tangent igen. “Hvordan sover du om natten?” spurgte han.

Thorne var holdt op med at trampe frem og tilbage og havde sat sig tungt på sofaens armlæn. “Lyder det, som om jeg er træt?”

“Du lyder ... eksalteret. Det er forståeligt nok.”

Thorne sprang op igen og marcherede hen til kaminen. “Du skal ikke begynde på det der tale-lavmælt-pis, Phil. Som om jeg ikke har det fint. Jeg har helt ret i det her.”

“Hør nu her. Jeg er sikker på, at du har ret. Jeg er der ikke nok til selv at se det.”

“*Alt* er anderledes.”

“Måske er det dig, der er anderledes ...”

“Stol på, hvad jeg siger, kammerat; det her arbejde er ved at være ad helvede til. Nogle gange er det som at arbejde i en bank, som at arbejde i fucking City!”

“Hvad skete der, da du talte med Jesmond?”

Thorne tog en dyb indånding, lagde sin hånd fladt på brystkassen og iagttog, hvordan den hoppede op og ned. En gang, to gange, tre gange ...

“Han gav mig et helt foredrag,” sagde han. “Åbenbart er der meget mindre accept af unyttige personer nu til dags.”

Masser af ting havde ændret sig ...

Hendricks flyttede sig i lænestolen og åbnede munden for at sige noget ...

“Unyttige personer,” sagde Thorne og gentog ordene, som om de var fremsagt på et fremmed sprog. “Det er fuldstændig vanvittigt at høre fra *ham*? Den ineffektive, fornærede nar!”

“Okay, hør nu her; han er alle de ting, du siger, det ved vi godt, men ... måske *er* arbejdsbyrden ved at blive lige lovlig stor for dig. Tror du ikke? Se det nu i øjnene; du forholder dig i virkeligheden ikke ordentligt til arbejdet, til *noget som helst* af det.”

“Rigtigt, og hvad skyldes det så måske? Hvad har jeg lige fortalt dig?”

“Du har ikke fortalt mig noget som helst; du har råbt ad mig. Og det, du har haft gang i, er at komme med undskyldninger. Jeg er på din side, Tom, men du bliver nødt til at se et par kendsgerninger i øjnene. Enten er du helt passiv, eller også skvaldrer du op som en anden idiot, og uanset hvad, så bliver folk irriterede på dig. *Endnu mere* irriterede på dig ...”

“Hvilke folk?”

På trods af hvad Thorne havde sagt nogle få øjeblikke tidligere, sænkede Hendricks stemmen: “Du var ikke parat til at genoptage dit arbejde.”

“Det er noget sludder.”

“Du startede for tidligt ...”

Der var ikke gået meget mere end otte uger, siden Thornes far var død i en ildebrand i sit hus. Jim Thorne havde lidt af fremskreden Alzheimer ved sin død, og den voldsomme brand havde næsten helt sikkert været en ulykke. En defekt elektrisk installation. Tragisk glemsomhed.

Men der var andre muligheder. Thorne havde arbejdet på en sag, der handlede om et antal magtfulde skikkelser, der alle var involverede i organiseret kriminalitet. Det var muligt, at en af dem – især den ene af dem – havde besluttet at ramme Thorne via dem, der stod ham nærmest, ved at påføre ham en smerte, der ville martre ham meget længere, end et banalt knivsblad eller en kugle ville være i stand til.

Andre muligheder ...

Thorne var stadig i gang med at finde sig til rette med mange ting. En af dem var, at han måske aldrig ville få at vide med sikkerhed, om hans far var blevet myrdet. Uanset hvad, så vidste Thorne, at det var hans skyld.

“Jeg ville være kommet tilbage tidligere, hvis jeg havde kunnet,” sagde Thorne. “Jeg ville gerne begynde igen den dag, han blev begravet. Hvad skal jeg ellers foretage mig?”

Hendricks skubbede sig op fra stolen. “Vil du have en kop te?”

Thorne nikkede og vendte sig om mod kaminen. Han lænede sig op ad kaminhylden af fyrretræ og stirrede på sig selv i spejlet over den, mens han spyttede ordene ud: “Vicepolitiinspektør Jesmond overvejer at sende mig på nogle ugers ‘orlov til havearbejde’.”

Da Thorne samme eftermiddag havde stået foran Trevor Jesmonds skrivebord, havde han følt det som at få et slag i maven. Langt inde i sig selv havde han ledt efter noget, der mindede om et smil, og endnu længere inde efter den næsvise respons: “*Jeg har kun en altankasse ...*”

Nu steg vreden op i ham igen, men den veg hurtigt pladsen for en pervers morskab over endnu en latterlig omformulering. “Orlov til havearbejde.” sagde han, “Hvor hyggeligt. Pissehyggeligt.”

Han gik ud fra, at der var logik i det. Man kunne næppe kalde det ved sit reelle navn: et meningsløst, i al hast opfundet skrivebordsarbejde, der var udtænkt til at blive enhver kvit, der skabte problemer, enhver der satte styrken i forlegenhed, men som ikke kunne fyres. *Havearbejde* lød meget bedre end *udbrændt* eller *skør i hovedet*. Meget, meget bedre end *fuld, traumatiseret* eller *sindssyg*.

Hendricks gik langsomt ud mod køkkenet. “Jeg synes, du skal tage imod tilbuddet,” sagde han.

Næste dag havde Thorne opdaget, hvordan det hele tårnede sig op over ham.

“Jeg er fanget i en fælde her, er jeg ikke?”

Russell Brigstocke havde kigget ned på sit skrivebord og havde rettet på sit klatpapir. “Vi skal nok finde noget til dig, som ikke gør dig alt for tosset.”

Thorne havde peget tværs over skrivebordet på sin chef og havde spøgende truet: “Ja, det må du hellere.”

Det var et stort spørgsmål, hvem der havde følt sig mest forlegen, da tårerne pludselig havde vist sig og var begyndt at snige sig ud af øjenkrogene. Thorne havde hurtigt presset håndroden ind mod hvert øje, havde tørret dem og dernæst sparket metalpapirkurven halvvejs gennem Russell Brigstockes kontor.

“Fandens også ...”

Scotland Yard.

Muligvis det mest berømte sted i opklaringsarbejdets historie, et sted der var synonymt med de fineste hjerner og progressiv teknologi i kampen mod kriminalitet, stedet hvor mysterier blev løst, og hvor verdens mest forkvalede kriminelle hjerners indviklede beskaffenhed blev undersøgt.

Stedet, hvor Thorne i tre uger var blevet tvunget til at sidde i et lokale, der ikke var større end et lille linnedskab, og hvor han stille og rolig blev skør i hovedet og forsøgte at finde ud af, hvor mange måder en mand kunne tage livet af sig på ved blot at gøre brug af ganske almindeligt kontorudstyr.

Forståeligt nok havde han troet, at *Rekrutteringens demografi* umuligt kunne være så kedeligt, som det lød. Han havde taget helt fejl, skønt de første par dage ikke havde været så slemme. Han var blevet undervist i, hvordan det computerprogram virkede, som det var meningen han skulle bruge til at ændre hundredvis af sider af forskningsresultater til et præsentationsdokument med firkantede grafer og cirkeldiagrammer. Hans computerlærer var sådan cirka lige så interessant, som Thorne havde

forventet, men i det mindste var han en, han kunne tale med.

Så da Thorne var blevet overladt til sig selv, havde han hurtigt fundet ud af den hyggeligste måde at bruge tiden på. Han var blevet gennemskuet lige så hurtigt. Det havde ikke taget lang tid for en eller anden at regne ud, at de fleste af de hjemmesider, der blev besøgt via en bestemt terminal, havde meget lidt at gøre med rekrutteringen af etniske minoriteter eller tilmed hvorfor der syntes at komme flest hundeførere fra den sydvestlige del af landet. Uden varsel og i løbet af fireogtyve timer var han blevet nægtet adgang til internettet, og fra da af var der ikke meget for Thorne at lave, bortset fra selve arbejdet, ud over langsomt at pløje sig gennem den daglige avis og udtænke metoder til at tage livet af sig selv.

Baseret på utallige papirudklip var han i gang med at overveje døden, da der dukkede et ansigt op i døren. Det så lidt tyndere ud end sædvanligt, og smilet var nervøst. Der var gået fire uger, siden Thorne havde set den mand, der var i det mindste delvis ansvarlig for at have fået ham placeret der, hvor han var, og Russell Brigstocke havde al mulig grund til at være lidt ængstelig.

Han holdt en hånd op og sagde “Undskyld. Jeg giver frokost,” inden Thorne havde fået en chance for at sige noget.

Thorne lod, som om han overvejede det. “Følger der øl med?”

Det trak smerteligt i Brigstockes ansigt. “Jeg er på en røvsyg slankekur, men du kan få øl, ja.”

“Hvorfor er vi så stadigvæk her?”

Thorne havde ikke engang lagt mærke til navnet, da de gik ind. De var kommet ud af Scotland Yard, havde drejet ned mod Parliament Square og var gået ind i den første pub, de var kommet til. Maden var jævnt dårlig – chili con carne, der var smeltet fast til tallerkenen det ene sted og lunken andre steder – men de havde nogle gode chips og Stella Artois fra fad.

En kvindelig tjener var i gang med at rydde servicet væk, da

Brigstocke kom tilbage fra baren med flere drikkevarer.

“Hvad skyldes alt det her?” spurgte Thorne.

Brigstocke satte sig ned, lænede sig frem mod sit glas og tog en slurk af sin mineralvand. “Hvorfor skulle der være nogen grund? Bare nogle venner der får sig en drink.”

“Der var ikke meget ven over dig i dit kontor for nogle få uger siden.”

Brigstocke så ham i øjnene og fastholdt hans blik så længe, som det var behageligt. “Det *var* jeg, Tom.”

Den lettere akavede tavshed, der fulgte, blev afbrudt af et “Undskyld mig” og “Beklager,” idet en svær mand, der havde været klemmt inde i et hjørne ved siden af Thorne, rejste sig og masede sig ud. Thorne trak sin slidte, brune læderjakke væk fra stolens ryglæn, foldede den sammen, lagde den på bænken ved siden af sig og slappede af i sin stol. Der var travlt i pubben, men nu kunne de da være nogenlunde uforstyrrede.

“Enten er du her for at klage over et eller andet,” sagde Thorne, “eller også har du tænkt dig at tale om en sag, der gør dig pissefrustreret.”

Brigstocke sank noget vand og skubbede til sit glas med en kno. “Lidt af hvert.”

“Midtvejskrise?” spurgte Thorne.

“Hvad for noget?”

Thorne gestikulerede med sit glas. “Smarte nye briller. Slankekur. Har du gang i en elskerinde, Russell?”

Brigstocke blev lettere rød i hovedet og strøg fingrene gennem sit tykke, sorte hår. “Det kunne jeg lige så godt, når jeg tager i betragtning, hvor lidt tid jeg tilbringer hjemme.”

“Mordene på de hjemløse, har jeg ret?” Thorne grinede og nød udtrykket af overraskelse på Brigstockes ansigt. “Jeg har altså ikke været i Timbuktu, Russ. Jeg talte i telefon med Dave Holland for nogle aftener siden. Og jeg så en lille notits i aviserne inden da. Der er tale om et par lig, er der ikke?”

“Der *var* tale om et par ...”

“Sådan noget lort ...”

“Sådan noget lort er helt korrekt. Lort til halsen, faktisk.”

“Der har været lagt låg på den her sag, har der ikke? Det var bogstaveligt talt ‘en lille notits’, jeg så i avisen.”

“Det var sådan, det blev grebet an indtil i går aftes. Der kommer en pressekonference i morgen eftermiddag.”

“Fortæl mig om sagen.”

Brigstocke lænede sig hen over bordet og talte med en stemme, der lige var høj nok til, at Thorne kunne høre den hen over Dido, der jamrede fra højttalerne over baren.

Tre ofre indtil videre.

Det første lig var blevet fundet næsten præcis en måned tidligere: En hjemløs mand et sted i fyrrerne, som var blevet myrdet i en gyde ved Golden Square. Her fire uger senere var han stadig ikke blevet identificeret.

“Vi har talt med andre hjemløse i området og kan ikke få så meget som et øgenavn. De mener, at han var ny, og han havde helt sikkert ikke taget kontakt til de lokale hjælpeorganisationer. Nogle af de der folk kan godt lide at være på kammeratlig fod med omgivelserne, og nogle af dem vil bare have lov til at være alene, ligesom alle andre går jeg ud fra.”

“De sociale myndigheder?”

“Vi er stadigvæk i gang med at tjekke udeblevne aftaler, men jeg sidder ikke med tilbageholdt åndedrag. Og det er heller ikke dem alle, der lader sig registrere. Nogle af dem er hjemløse, fordi de ikke ønsker at blive fundet.”

“Men alle har nogle officielle oplysninger *et eller andet sted*, har de ikke? En fødselsattest. Et eller andet.”

“Det havde han måske,” sagde Brigstocke. “Han kan have efterladt den et eller andet sted, så den var i sikkerhed, og i det tilfælde forbliver den der. Vi må også overveje den mulighed, at han havde den på sig, og at den blev taget af ham, der slog ham ihjel.”

“Uanset hvad, så har du ikke en skid.”

“Der er en tatovering, det er det hele. Den er ret usædvanlig. Det er det eneste, vi har at gå ud fra lige i øjeblikket.”

Det var knap så besværligt at sætte navn på den anden hjemløse, der var blevet myrdet to uger tidligere et par gader væk. Raymond Mannion var kendt som narkoman og tidligere straffet. Han var blevet dømt et par år tidligere for voldeligt overfald, og selv om han ikke havde nogen papirer på sig, havde politiet hans dna.

Begge mænd var blevet sparket til døde. De var på cirka samme alder og var begge blevet dræbt tidligt om morgenen. Både Mannion og det anonyme første offer var blevet fundet med tyvepundssedler hæftet fast til brystet.

Thorne tog en mundfuld øl og sank den. “En seriemorder?”

“Kunne godt se sådan ud.”

“Og nu har der været et nyt tilfælde?”

“Natten til i går. Samme område, samme alder, men der er forskelle. Der var ikke blevet efterladt nogen penge på liget.”

“Medmindre de blev hugget.”

“Ja, det er jo helt klart muligt. Der blev ikke *fundet* nogen penge på liget.”

“Du sagde forskelle. Hvilke?”

“Han er stadig i live,” sagde Brigstocke. Thorne hævdede øjenbrynene. “Ikke at staklen ved noget om det. Hans navn er Paddy Hayes. Han ligger i respirator på Middlesex Hospital.”

Det løb Thorne koldt ned ad ryggen, som kolde fingre, der kørte blidt hen over hans små nakkehår. Han erindrede en pige, han havde kendt nogle få år tidligere: Hun var blevet overfaldet og efterladt så godt som død af en mand, der havde myrdet tre piger før hende. Hun havde været hjælpeløs og var blevet holdt i live af maskiner. Da hun var blevet fundet, havde politiet troet, at manden, de jagtede, havde begået sin første fejl. Det var Thorne, der havde regnet ud, at denne morder faktisk ikke *forsøgte* at dræbe nogen. Det, han havde gjort ved denne

pige, var det, han havde forsøgt at gøre ved resten af sine ofre. Det havde været et af de iskolde, hvidglødende øjeblikke, hvor Thorne havde indset den i sandhed afskyelige natur i det, han var oppe imod.

Der havde været alt for mange siden da.

“Så du tror, at Hayes er en del af mønsteret, eller hvad?”

“Det er da et fandens sammenfald, hvis han ikke er.”

“Hvordan fik I ham identificeret?”

“Heller ikke her var der noget officielt om ham, men vi fandt et brev dybt nede i en lomme. En eller anden fra dagcenteret, hvor han plejede at opholde sig, kiggede på ham og bekræftede hans navn. Men vedkommende var nødt til at se rigtig grundigt efter. Hans hoved lignede en sæk rådden frugt.”

“Hvilket slags brev?”

“Fra hans søn, som fortalte sin far, lige præcis hvilket ubrugeligt, fordrukkent røvhul han var. Om hvor ligeglad han var med, om han nogen sinde så ham igen.” Brigstocke kørte resten af en isklump rundt i sit glas. “Og nu er det sønnen, der skal træffe beslutningen om, hvorvidt respiratoren skal slukkes.”

Thorne skar en grimasse. “Så skal jeg forstå det på den måde, at du ikke just er tæt på at anholde nogen?”

“Det lignede en lortesituation lige fra starten,” sagde Brigstocke. “Da vi ikke havde opklaret det første mord inden for en uge, begyndte det at se sort ud, og lige så snart det andet lig dukkede op, blev sagen givet videre som en lunken lort. Det var på det tidspunkt, at *vi* blev ramt af uheldet, ved at sagen landede hos os. Faktisk lige efter at du tog på orlov til dit havearbejde.”

“Måske blev du straffet af Gud.”

“En eller anden er sgu i gang med at straffe mig. Jeg har haft betjente på vagt i fjorten timer ad gangen, og vi er lige præcis ikke kommet nogen vegne.”

“Besvær ovenfra?”

“Besvær *alle* steder fra. Politidirektøren er på nakken af os,

fordi han bliver jagtet af alle mulige velgørende organisationer og pressionsgrupper. Det virker, som om de tror, at fordi vi ikke har gjort nogen synlige fremskridt, så sidder vi og laver ikke en skid, at vi er skide ligeglade, for at sige det ligeud.”

“Er vi da ikke det?”

Brigstocke ignorerede ham. “Så nu er det blevet en *politisk* sag, og vi er på røven, fordi alle de hjemløse selv har fået den idé, at vi ikke gør os nogen anstrengelser. Så de er mere eller mindre holdt op med at tale med os.”

“Det kan du da næppe bebrejde dem.”

“Jeg *bebrejder* dem det ikke. De har al mulig ret til at være mistænksomme.”

“De har al mulig ret til at være *bange*, hvis der går en morder løs blandt dem. Vi taler om mennesker, der ikke kan låse døren, husk lige det.”

De sagde ikke noget i et lille stykke tid. Dido have vejet pladsen for Norah Jones. Thorne spekulerede på, om der var et album med titlen *Now That's What I Call Scampi in a Basket*.

“Der er endnu en grund til, at de ikke vil tale med os,” sagde Brigstocke. Thorne kiggede op fra sin ølbrik. “Ret tidligt var der en ung hjemløs, der udtalte sig. For ham at se så det ud, som om en politibetjent havde været i gang med at stille spørgsmål.”

Thorne hvilede hagen på en knyttet hånd. “Undskyld mig, jeg er sikkert ret langsom i optrækket, men ...”

“Det var *før* det første mord. Han påstod, at en politibetjent havde stillet spørgsmål, dagen før det første lig blev fundet. At han havde vist billeder, som om han ledte efter en eller anden.”

“Ledte efter hvem, præcis? Jeg mener, det er det offer, som I stadig ikke har identificeret, ikke?” Brigstocke nikkede. “Omtalte denne person, som påstås at have ledt efter ham, så ikke hans navn?”

“Det var noget vi kunne undersøge, hvis vi havde noget i retning af navn og adresse på den unge, der udtalte sig. Helt ærligt,

Tom, der er ikke noget, der er enkelt ved denne sag.”

Thorne kiggede på Brigstocke, der tog en slurk, og tog en selv. “En strømmer?”

“Vi er nødt til at være fandens forsigtige.”

“Du mener, holde det væk fra pressen?”

Brigstocke hævdede irriteret stemmen. “Hold nu op, du ved udmærket, at det ikke er den eneste grund til, at vi ikke vil have den oplysning spredt ud i alle aviserne.”

“Det er at betragte som god fremgangsmåde med vilje at tilbageholde detaljer om den fremgangsmåde, der er anvendt af lovovertræderen?” Thorne gabte teatralsk, mens han citerede fra den nyeste udgave af håndbogen i mordefterforskning, detektivernes bibel.

“Helt rigtigt, som for eksempel de penge, der bliver efterladt på ofrene. På den måde ved vi, at de andre mord ikke blev begået af en efteraber.”

“Men I kan ikke være sikre i sagen med Paddy Hayes,” sagde Thorne.

“Nej ...”

Thorne vidste, at der bestemt var gode proceduremæssige grunde til at holde visse ting hemmelige. Men han vidste også, at alene den *mulige* involvering af en politibetjent i sådan en sag ville gøre ledelsen ekstremt nervøs.

Thorne kunne godt se, at en pressekonference næste dag ville være det mest fornuftige. Det tredje lig havde uden tvivl fremtvunget en hurtig og radikal ændring i politiets mediestrategi. Man var nu nødt til at fortælle offentligheden, hvad der foregik, men kun i et vist omfang. Det stod alt sammen med store, sorte bogstaver i håndbogen: Det var nødvendigt at rådgive, appellere til og berolige offentligheden.

Metropolitan Police gjorde selvfølgelig også det klogest mulige ved at beskytte sig selv. Gud forbyde, at der dukkede endnu flere lig op, og at de havde glemmt, at offentligheden også havde krav på at blive *advaret*.

“Så hvad mener du om det her?” spurgte Brigstocke. “Har du nogen strålende idéer?”

“Jeg tror, det er vigtigt, at du glemmer alt om mineralvand og får dig en rigtig drink. En ølmave er det mindste af dine problemer.”

“Altså, helt ærligt ...”

“*Helt ærligt?*” Thorne skyllede den smule øl, han havde tilbage, rundt i bunden af sit glas. “Du skulle have forsøgt at få noget fornuftigt ud af mig, inden du købte tre store glas Stella til mig, kammerat.” Han spillede kinderne op og åndede langsomt ud. “Min eftermiddag med rekrutteringsdemografi er allerede på røven.”